

သန္တာမိုးဦး

အချစ်ထက်ပိုသော အမုန်း

အပိုင်း - ၁

" ယမုံ ငါ ဝတ်ထားတာ ဘယ်လိုနေလဲ "

မိုးပွင့်သည် လည်ပင်းဟိုက်နေသော ဂါဝန်အနီလေးကို ဆွဲတင်လိုက်တော့ နူးအထက် ရောက်နေသည့် ဂါဝန်အနားစက တိုတက် သွားပြန်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖန် ပြန်ဆွဲချလိုက်နှင့် မလုံမလဲ ဖြစ်နေရသည်။ ။ အမြဲတမ်း ထဘီ၊ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် တီရှပ်တွေသာ အဝတ်များ တာမို့ ဒီလိုဂါဝန် အတိုအပြတ် ဝတ်လိုက်တော့ စိတ်ထဲ ရှက်သလို၊ မလုံခြုံသလို ခံစားနေရသည်။ ။

ယမုံကတော့ မိုးပွင့်ကို ခေါင်းအစ ခြေအဆုံး သေချာကြည့်ပြီးမှ ...

"မိုးပွင့် နင်နဲ့ ဒီဂါဝန်နီလေး တော်တော်လိုက်တယ်၊ Eye Liner ဆွဲပြီး နှုတ်ခမ်းနီ အနီရဲ့ရဲ့ ဆိုးလိုက်၊ ဒါဆို ပြည့်စုံပြီ "

မိုးပွင့် ယမုံ ပြောသလို ပြင်ဆင်ပြီး ဆံပင်ရှည်တွေကို ဖြီးရင်း မှန်ထဲက မိမိပုံရိပ်ကို ကြည့်မိ၏။ အရင်ကလို သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြား၊ ခပ်ရိုးရိုးပုံစံနှင့် ကွဲထွက်နေပြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိရှိနှင့် လှပနေသည်။ ။ အရင်နှင့်မတူဘဲ ပြောင်းလဲသွားတာကို ကျေနပ်မိပေမဲ့လည်း ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေရသည်။ ။

"ယမုံ ငါ အဆင်ပြေ ပျံ့မလား "

"မိုးပွင့် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာအဆင်မပြေတာ ရှိရမှာ လဲ၊ နင် ဒီ

လောက် ကြည့်ကောင်းနေတာ၊ နင့်ကို မြင်တာနဲ့ သဘောကျသွားမှာ သေချာတယ် "

"ငါ..."

မိုးပွင့် စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ တိတ်ဆိတ် သွားရသည်။ ။

" မိုးပွင့် နင် စိုးရိမ် မနေစမ်းပါနဲ့ ဟာ၊ နင့်အမေနဲ့ မောင်လေးအတွက်ဆိုတာ မေ့မနေနဲ့ "

မိုးပွင့် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖြစ်နေရာမှ အမေနှင့် မောင်လေးကို သတိရသွားသည်။ ။ မိုးပွင့် ဆယ်တန်းဖြေပြီး အဖေဆုံးပါး သွားတာကြောင့် အမေတစ်ယောက်တည်း ဈေးဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး မောင်လေးနှင့် မိုးပွင့်ကို ကျောင်းဆက်တက်စေခဲ့သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ အမေ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်တာကြောင့် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေတော့သည်။ ။ မိုးပွင့်တို့ အိမ်အခြေအနေကြောင့် ပိုက်ဆံလိုအပ်နေပြီး မိုးပွင့် မှားယွင်းသော ရွေးချယ်မှုတစ်ခု လုပ်ရပေတော့မည်။

ယမုံ့ အသိမိတ်ဆွေ မယင်းမာ၏ အကြံပေး တိုက်တွန်းမှုကြောင့် မိုးပွင့် လူတစ်ယောက်ကို ဒီည သွားတွေ့ရမည်။ ထိုသူက မိုးပွင့်ရင်ဆိုင်နေရသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို ကယ်တင်ပေးနိုင် လိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ 'တစ်ခုလိုချင်ရင် တစ်ခုကို ပေးဆပ်ရတယ်'ဆိုသည့် စကားအတိုင်း မိုးပွင့်လိုအပ်သည့် ပိုက်ဆံတွေကြောင့် မိုးပွင့်၏ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသည့် ဘဝကို အလဲအလှယ် လုပ်ရပေတော့မည်။

"မိုးပွင့် နင် ဒီညသွားတွေ့ ရတော့မှာ နော်၊ ဒီလို တွေဝေနေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ နင် ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ မိုးပွင့်၊ သွားတွေ့မှာ လား ဒါမှ မဟုတ် သွားတွေ့ဖို့ အစီအစဉ်ကို ဖြတ်လိုက်မလား "

မိုးပွင့် ခဏ တိတ်ဆိတ်နေပြီး နောက်မှာ တော့ ...

"ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ယမုံ "

"ဘာလဲ မိုးပွင့် "

"ငါ သွားတွေ့တော့မယ် ယမုံ၊ ဒါမှ ငါ့မိသားစုရော၊ ငါရော အဆင်ပြေမှာ .."

"အင်းပါ မိုးပွင့်ရယ်၊ တကယ်ဆို နင့်ကို ငါ တားသင့်မှန်း သိပါတယ် ။ ဒါပေမဲ့ နင် လိုအပ်နေတဲ့ ငွေကို ငါမှ မကူညီနိုင်ဘဲ။ ဒီနည်းလမ်းက သာ နင့်အတွက် အဆင်ပြေနိုင်တာ ကြောင့်ပါဟာ၊ တောင်းပန်ပါတယ် မိုးပွင့်၊ ငါ သူငယ်ချင်းကောင်း မပီသခဲ့ရင် "

"ဪ ... ယမုံရယ်၊ နင်က ဘာတောင်းပန်စရာ လိုလို့ လဲ။ နင် ငါ့ကို မယင်းမာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး ဒီလိုအကူအညီ ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင် ပါတယ် "

"အေးပါ ရပါတယ်ဟာ။ ဒါဆို ငါတို့ သွားကြရအောင် မိုးပွင့်၊ နောက် ကျနေဦးမယ် "

"အင်း၊ သွားရအောင် ယမုံ "

မိုးပွင့် ဂါဝန်တိုလေးနှင့်မို့ တက္ကစီဌာနပြီး ထွက်လာခဲ့သည် ။ ချိန်း ထားသည့် ဟိုတယ်ကြီး ရှေ့အရောက် ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အထဲမဝင် သေးဘဲ ရပ်ကြည့်နေမိသည် ။

"မိုးပွင့် "

"ဟင် ယမုံ "

"နင် မြန်မြန် အထဲဝင်တော့လေ၊ ဟိုက စောင့်နေရရင် မကောင်းဘူး

"

"အင်းပါ ယမုံ "

"ဒါဆို ငါ အိမ်ပြန် နှင်တော့မယ်နော် မိုးပွင့်၊ အန်တီဖြူကို ကြည့်ပြောထားလိုက်မယ် "

"အင်း ယမုံ "

မိုးပွင့် ယမုံကို နှုတ်ဆက်ပြီး 5star ဟိုတယ်ကြီးထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ချိန်းထားသည့် စားသောက်ဆိုင်လေးရှိရာ ဦးတည်လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲ ရောက်တော့ လူနည်းနည်းပဲ ရှိတာကြောင့် မယင်းမာပြောသည့် ပုံစံနှင့် လူကြီးကို လွယ်လွယ်နှင့် ရှာတွေ့သွားသည်။ သူကလည်း မိုးပွင့်ကိုမြင် တော့ သူထိုင်နေသည့် စားပွဲဝိုင်းကို လာဖို့ အချက်ပြသည်။

မိုးပွင့် စိတ်လှုပ်ရှား နေတာကိုထိန်းပြီး စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ကာ အရှေ့ကလူကို ပြုံးပြပြီး နှုတ်ဆက်ရင်း အကဲခတ်လိုက်သည်။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၄၀ ကျော်လောက်၊ တည်ကြည်ခန့်ညား ပေမဲ့လည်း မိုးပွင့် အဖေအရွယ်လောက်ပဲမို့ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားပြီး သက်ပြင်းချမိသည်။

"နာမည်က မိုးပွင့်ဖြူနော်၊ ကိုယ့်နာမည်က မင်းသစ်ပါ "

ဦးမင်းသစ် မိုးပွင့်ဖြူဆိုသည့် မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး အတော်ချောမောပြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည် ဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။ ငယ်ရွယ်ပြီး ချောမောသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ငွေကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရောင်းစားသည် ဆိုတာ နှမြောစရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမိန်းကလေးတွေ ရှိသည့် အတွက်လည်း ကျွန်တော်တို့လို ချမ်းသာသည့် သူတွေအတွက် အပျင်းပြေတာပေါ့လေ။

"မိုးပွင့်ဖြူ ဘာစားမလဲ၊ မှာ လေ "

ဦးမင်းသစ် ပြောတော့ မိုးပွင့် ခေါင်းခါပြီး ...

"ဦးမင်းသစ် ကြိုက်တာမှာ ပါ၊ မိုးပွင့် အစားမရွေး တတ်ပါဘူး "

"အိုခေလေ ... ဒါဆို ကိုယ် မှာ လိုက်မယ် ..."

အစားအစာတွေ စားနေရင်း ဦးမင်းသစ် မိုးပွင့်ဖြူနှင့် ရင်းနှီးမှုရရန် စကားအစ ပျိုးတော့သည်။

"မိုးပွင့်ဖြူ ကျောင်းတက်နေတယ်လို့ မယင်းမာ ပြောတယ် ..."

"ဟုတ် ... မိုးပွင့် ဒုတိယနှစ် တက်နေပါတယ် ..."

"အင်း... တစ်ခုခု အကူအညီလိုရင် ကိုယ့်ကို ပြောနော် ... အားမနာနဲ့ ... ရှေ့လျှောက် ပိုပြီး ရင်နှီးလာတော့မှာ ပဲ...."

"ရှင် ... ဟုတ်..."

ဟိုတယ်ထဲက VIP အခန်းထဲမှာ မိုးပွင့် ထိုင်နေရင်း စိတ်လှုပ်ရှား နေမိသည်။ ဦးမင်းသစ်ကတော့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ၊ မိုးပွင့် ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း စိတ်တွေ ယောက်ယက် ခတ်နေမိသည်။ တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သည့် အရှက်၊ သိက္ခာတွေကို ပိုက်ဆံအတွက်နှင့် စွန့်လွှတ်ရတော့မှာ လား ...၊ ဒီလိုအတွေး ဝင်မိပေမဲ့ အမေနှင့် မောင်လေးမျက်နှာကို မြင်ယောင် လာပြီး ခံစားချက်တွေ ရှုပ်ထွေးလာရသည်။

ထိုအချိန် ရေချိုးပြီးပြီ ဖြစ်သည့် ဦးမင်းသစ်က တဘတ်တစ်ခုကိုသာ ခါးမှာ ပတ်ထားပြီး ထွက်လာသည်။

မိုးပွင့်က ရည်းစားတစ်ယောက်တောင် မထားခဲ့ဖူးတာမို့ ဒီလိုရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့ ရှက်ပြီး လန့်သွားရသည်။ ဦးမင်းသစ် မိုးပွင့်ဆီကို တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာတိုင်း နီးကပ်လေ ပိုထိတ်လန့် လာရသည်။ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားရင်း အဖေ ပြောခဲ့သော စကားတွေ နားထဲ ကြားယောင်လာသည်။

ပိုက်ဆံထက် ရိုးသားခြင်းကို ပိုတန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ အဖေ။

လစာနည်းနည်းနှင့် ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်ပြီး ကျေနပ်နေတတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်မှာ မတော်တဆဖြစ်ပြီး ဆုံးပါးသွားတော့ အလုပ်ရှင်က တစ်ချက်တောင် မကြည့်ခဲ့ ...။

အဖေ အမြဲပြောတတ်တဲ့ စကားလေးက ...

"သမီး လောကမှာ ငွေထက် အရေးကြီးတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ငွေရဖို့ လွယ်ကူပေမဲ့ အဲဒီရတဲ့ ငွေက ရိုးရိုးသားသား ရှာခဲ့တာဖြစ်ဖို့ လိုတယ်။"

ဒါမှ တစ်သက်လုံး လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ အသက်ရှင်နိုင်မှာ။ ဒါကြောင့် သမီး မိုးပွင့် ရိုးရိုးသားသား အသက်ရှင်ပါ...."

<ဟုတ်တယ် ... မိုးပွင့် တစ်သက်လုံး အမည်းစက်အောက်မှာ ရှင်သန်မနေနိုင်ဘူး ... သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပဲ နေသွားတော့မယ် ...>

မိုးပွင့် ပခုံးကို လာထိသည့် ဦးမင်းသစ်လက်ကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားဖို့ ပြင်တော့သည်။

"ဟေ့ ဘာလုပ်တာလဲ မိုးပွင့်ဖြူ "

"ကျွန်မ ဒီမှာ ဆက်မနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ဘဝကို ငွေနဲ့ အရောင်းအဝယ် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး ..."

"ဘာ ... မင်း ရူးနေလား မိုးပွင့်ဖြူ။ ခုချိန်မှ ဘာအရူး ထနေတာလဲ "

"ကျွန်မ အရူးထတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခုမှ အသိတရားဝင်တာ။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ... ဦးမင်းသစ်။ ကျွန်မ ပြန်ပါရစေ ..."

"အဟက် ... ဒီလို လုပ်လို့ ရမလား ... မိုးပွင့်ဖြူ "

မိုးပွင့် ဦးမင်းသစ်၏ ကြောက်စရာကောင်းသည့် ပုံစံကြောင့် တံခါး ဆီ ပြေးသွားပေမဲ့ အနောက်ကနေ ဖမ်းချုပ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည် ။ ဦးမင်း သစ် မိုးပွင့်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာနားကို နီးကပ် လာတာကြောင့် မိုးပွင့်မျက်လုံးတွေကို အတင်းမှိတ်ထားမိပြီး ဦးမင်းသစ် ခါးအောက်ပိုင်း နေရာကို ခူးနှင့် အားပြင်းပြင်း တိုက်လိုက်ပြီး သူ အော်ဟစ်ပြီး လဲကျသွားချိန်မှာ အခန်းထဲက ပြေးထွက်လာခဲ့သည် ။ မိုးပွင့် ဖိနပ်တောင် မစီးနိုင်ခဲ့၊ ထိုအခန်းထဲက ထွက်အပြေး တစ်ခန်းကျော် အရောက် အခန်းထဲက ရုတ်တရက် ထွက်လာသော သူတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိပြီး မိုးပွင့် ထိုင်ရက်သား လဲကျသွားတော့သည် ။ မိုးပွင့် မျက်ရည် တွေ စီးကျနေတာမို့ အရှေ့မှာ ရှိနေသူကို မမြင်နိုင်ဘဲ ဝိုးတဝါး ဖြစ်နေသည် ။ ဒါပေမဲ့ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လောက်သည် ဟု ခန့်မှန်းမိသည် ။

"ဟေ့ ... မင်းဘာလို့ ပြေးလွှားနေတာလဲ။ လူတစ်ယောက်လုံးတောင် မမြင်ဘူးလား ..."

မိုးပွင့် ခေါင်းကို ငုံထားပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ ထိုသူ့အသံ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး တစ်စက္ကန့်အကြာ မိုးပွင့်အပေါ် အင်္ကျီလေး လာခြုံပေးသည် ။ မိုးပွင့် အခုမှ ပဲ ကိုယ်ဝတ်ထားသည့် ဂါဝန်အခြေအနေကို သတိထားမိပြီး လဲကျနေရာမှ ထကာ ထိုသူ့ရှေ့မှ ပြေးထွက် လာခဲ့တော့သည်

အပိုင်း - ၂

ဒီနေ့ ကျောင်းကို ယမုံနှင့်အတူ ရောက် လာပြီး အတန်းမစခင် ကန် တင်းမှာ မုန့်ဝင်စားသည် ။ ကျောင်းကို လာသည့် လမ်းတစ်လျှောက် ရော အခုထိရော ယမုံကတော့ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ မျက်နှာ မကောင်းစွာနှင့် မုန့်စား၍ သာ နေလေသည် ။

"ယမုံ ဟိုနေ့က ကိစ္စအတွက် ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ။ ငါ ဘယ် လိုမှ ဆက်မနေနိုင်တော့လို့ ထွက်ပြေးမိတာပါ။ နင်နဲ့ မယင်းမာတို့ မျက် နှာပျက်အောင် လုပ်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ ..."

"မယင်းမာရော၊ ဦးမင်းသစ်ရော တော်တော်စိတ်ဆိုး သွားကြတယ် . .. မိုးပွင့်ရယ်။ နင် အဆင်မပြေဘူးဆိုလည်း အစထဲက ငြင်းပေါ့၊ အခုလို ထွက်ပြေးတာတော့ ဘယ်ကောင်း မလဲဟာ ..."

"အင်း ...ငါ သိပါတယ် ... ယမုံရယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဖေ မဆုံးခင် မှာ ခဲ့ သလိုမျိုး ငါ ရိုးရိုးသားသားပဲ နေချင်တော့လို့ ပါ။ ငါ့ဘဝကို ငွေနဲ့ မရော င်းစား ချင်တော့ဘူး ..."

"ဟင်း ... ဒါဆို နင် ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ မိုးပွင့် ... နင်တို့ အိမ်လခ ရော၊ နင့်မောင် ကျူရှင်လခရော၊ နင့်အမေ ဆေးဖိုးရော အဲဒါတွေအတွက် နင် ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ ... မိုးပွင့် ..."

မိုးပွင့်သည် ယမုံစကားတွေကြားတော့ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ မျက်နှာ

ပျက်သွား ရပေမဲ့ ခဏသာ၊ ချက်ချင်း အားတင်းပြီး ပြုံးကာ ...

"ငါ စတိုးဆိုင်မှာ အချိန်ပိုင်း အလုပ်လုပ်မယ်။ ပြီးရင် စာသင်ပေးဖို့ လည်း ပြောထားသေးတယ်။ တခြားအလုပ်တွေလည်း ထပ်ရှာဦးမှာ ပါ။ ဒါဆိုအဆင်ပြေ မှာ ပါလေ။ တကယ်လို့ အဆင်မပြေရင် ငါ ကျောင်းထွက်သင့်ရင်လည်း ထွက်တာပေါ့ ..."

"မိုးပွင့် ကျောင်းတော့ ဆက်တက်ပါဟာ နင်ကလည်း ..."

"အင်း ငါ အရင်အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့ .. ယမုံရယ် ..."

ယမုံ မိုးပွင့်ကို ဘာမှ ဆက်ပြော မနေတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တော့သည်။ ။

မိုးပွင့် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုတော့ သူမ ဆန္ဒကို ကန့်ကွက်မနေတော့ ...။

"မိုးပွင့် ... အတန်းစတော့မယ် ... သွားရအောင်.. ."

"အင်း... ယမုံ "

မိုးပွင့်တို့ Philo စာသင်ခန်းရှိရာ အဆောင်ဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။
ထိုအချိန် အနက်ရောင် ကားသစ်လေးတစ်စီး မောင်း လာပြီး အဆောင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ ။ ကားအကောင်း စားလေးမို့ ချမ်းသာတဲ့ သူတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာတာမို့ ကားပိုင်ရှင်ကို သိချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။ ။
မိုးပွင့် ခြေလှမ်းတို့ ရပ်တန့်ပြီး ငေးကြည့်နေပြီးမှ ဘေးက ယမုံ ရှိနေတာကို သတိရပြီး ပြန်ကြည့်တော့ သူမလည်း မိုးပွင့်လိုပင် ကားလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ။

ကားထဲက ဆင်းလာသည့် ခြေထောက်တစ်စုံ၊ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ကြည့်ရင်း မျက်နှာဆီ အကြည့်အရောက် သတိလက်လွှတ် ငေးနေမိ

သည် ။

ဖြူဖွေးပြီး ကြည်လင်နေသည့် အသားအရေနှင့် စူးရှသော အကြည့်၊ မျက်ခုံးထူထူနှင့် အားလုံးခြုံပြောရရင် ယောက်ျားပီသပြီး ကြည့်ကောင်းလွန်းလှသည် ။ ဝတ်စားထားတာလည်း စတိုင်ကျပြီး အဆင့်တန်းမြင့်မြင့်ထဲကမှန်း ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် သိသာလှသည် ။ ထိုသူက ကားတံခါးပိတ်ပြီး ဒီဘက်အလှည့် သူ့ကိုငေးနေသော မိုးပွင့်ကိုမြင်တော့ တစ်ချက်သေချာ စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြို့ကာ အလိုမကျဟန်ဖြင့် ထွက်သွားတော့သည် ။

*ဒါ ဘာလဲ ... သူ့ကို ကြည့်လို့ မိုးပွင့်ကို အထင်သေးတာလား *

မိုးပွင့် တွေးမိပြီး ဒေါသထွက်သွားရသည် ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တော့လည်း မိန်းကလေးတချို့ သူ ထွက်သွားတာတောင် ငေးနေကြတုန်းပင် ...။ ဒါပေမဲ့ သူက တခြားမိန်းကလေးတွေ ကြည့်တာတော့ ဂရုမစိုက်ဘဲ မိုးပွင့်ကိုမှ အထင်သေးသလို ကြည့်သွားရတာလဲ။

"မိုးပွင့် သူ တော်တော် ချောတယ်နော် ..."

"အင်း ..."

"ဒါနဲ့ သူက ဒီကျောင်းကပဲလား။ တစ်ခါမှ လည်း မတွေ့မိဘူး။ ငါတို့ အဆောင်ထဲပဲ ဝင်သွားတယ်နော် ... မိုးပွင့် .. ."

"အင်း ... ယမုံ ... ငါတို့ မြန်မြန် သွားရအောင်။ အတန်းစတော့မယ် .. ."

"အေး ... မိုးပွင့် "

မိုးပွင့်နှင့် ယမုံ အတန်းထဲကို ရောက်တော့ အခုန တွေ့ခဲ့သည့် ကောင်လေးကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ သူက အလယ်တန်းက ခုံမှာ ထိုင်နေပြီး

မိုးပွင့်တို့ ၏ အတန်းထဲက King ရဲသွေးနှင့် စကားပြောနေသည် ။

မိုးပွင့်တို့ ထိုင်နေကြ အနောက်တန်းက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့ကို
ငေးကြည့်နေမိသည် ။

"မိုးပွင့် ..."

"ဟင် ယမုံ ..."

"သူက ကျောင်းသားသစ် ထင်တယ်နော် မိုးပွင့်။ အရင်က ငါတို့ အ
တန်းထဲမှာ မှ မတွေ့တာ ..."

"အင်း ... ဟုတ်မယ် ..."

မိုးပွင့်သည် ရုပ်ချောပြီး ကြည့်ကောင်းသော ကိုလူချောကို ခိုးခိုးကြ
ည့်နေမိသည် ။ ဒါနဲ့ သူ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါလိမ့် ...။

"သူ့နာမည်က နေမခတဲ့ လေ ...၊ သူ့မိဘတွေကလည်း အရမ်းချမ်း
သာကြတယ်၊ Mahar Bank က သူတို့ ပိုင်တာလေ ..."

Mahar Bank ဆိုတာ မြန်မာ တစ်နိုင်ငံလုံးအနှံ့ ဘဏ်ခွဲများ စွာရှိပြီး၊
ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဦးနေအောင်ဆိုတာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အချမ်းသာဆုံး စာရင်း
ဝင် သူဌေးကြီးပင်၊ ဒါဆို နေမခဆိုတာ ဦးနေအောင်ရဲ့ သားပေါ့ ... မိုးပွ
င့် အံ့ဩသွားရသည် ။

ယမုံကတော့ စိတ်ဝင်တစားနှင့် ဆက်ပြောနေသည် ။

"နေမခက မာနအရမ်းကြီးတယ်။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်း

ရှင်း နေတယ်တဲ့ လေ။ သူ အခုထိ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်လို့ တောင် သတင်းမထွက် ဖူးဘူးတဲ့ ..."

"နေပါဦး ... ယမုံ။ ဒါတွေ နင် ဘယ်လိုသိတာလဲ။ မနေ့ကမှ သူ့ကို စ သိတာလေ ..."

"အဟင်း ငါ့အတွက် လွယ်ပါတယ် ... မိုးပွင့်ရယ်။ ရဲသွေးနဲ့ နေမ ခက သူငယ်ချင်းတွေလေ။ ဒီတော့ ငါ ရဲသွေးကို မေးကြည့်တာပေါ့ ..."

"ဪ ... ဒါကြောင့်ကိုး ..."

ယမုံနှင့် ရဲသွေးက အိမ်နီးနားချင်း၊ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိုးပွင့်နှင့် ယမုံကတော့ ဆယ်တန်း ရောက်တော့မှ ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ၊ အခုဆို ယမုံ က မိုးပွင့်၏ တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်း။

နေမခ တဲ့ လား ... နာမည်နဲ့ သူ့ရဲ့ မာနကြီးပြီး ဂျစ်ကန်ကန် အမူ အရာနဲ့ လိုက်သား ဟု မိုးပွင့် စိတ်ထဲတွေးမိပြီး ပြုံးမိသည် ။

"မိုးပွင့် မိုးပွင့် "

"ဟင် ယမုံ"

"ဘာတွေ တွေးပြီး ပြုံးနေတာလဲ..."

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ နင် ဘာပြောမလို့ လဲဟင် ... ယမုံ"

"ဪ ... ငါ တစ်ခုမေးချင်လို့ ၊ နင် နေမခကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား မိုးပွင့် ..."

"ဟမ်... ယမုံ ... ဘာလို့ ငါ့ကို အဲဒီလို မေးတာလဲ ..."

"ဒီလိုလေ ... နင် အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတွေနဲ့ မပတ်သတ်ချင်ရင် နေမခလို ရုပ်ချောပြီး ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသားကို နှင့်ရည်းစားအဖြစ် အ

ပိုင်မဖမ်း ချင်ဘူးလား ..."

"ဘာ! ယမုံ ... နင် ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ..."

"ငါ ပြောတာ နင့်အတွက်ပါဟာ၊ နင် သေချာစဉ်းစား ကြည့်ပါဦး ... မိုးပွင့်ရယ် ..."

မိုးပွင့် ခဏတော့ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ...

"ယမုံ ... ဒီအကြောင်းတွေ ထပ်မပြောနဲ့ တော့ ... သူ့လို သူဌေးသား က ငါ့လို မိန်းကလေးကို ဘယ်လို စိတ်ဝင်စားမှာ လဲ ..."

မနေ့က နေမခ မိုးပွင့်ကို ကြည့်သွားသည့် အကြည့်ကို ပြန်မြင် လာပြီး မဖြစ်နိုင်မှန်း သိတာကြောင့် ခေါင်းခါမိသည်။ ။

"အဲဒီအတွက် စိတ်မပူနဲ့ ... မိုးပွင့်၊ ငါ နင့်ကို ကူညီမှာ ပေါ့ ..."

"နင်က ဘယ်လို ကူညီမှာ လဲ ... ယမုံ"

"နင် မေ့နေတာလား ... မိုးပွင့်၊ ရဲသွေးနဲ့ ငါက သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ငါ နင့်ကို ကူညီပေးမယ် ..."

ဘယ်လို ကူညီမှာ လဲတော့ မိုးပွင့် ယမုံကို မေးမနေတော့၊ မဖြစ်နိုင် ဘူးလို့ စိတ်ထဲက ကြိုသိနေသည်။ ။

နေမခကို မြင်မြင်ချင်းပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့ မိပေမဲ့ ဒါကို အချစ်လို့ တော့ ခေါင်းစဉ် မတပ်ချင်ဘူး ...၊ အချစ်ဆိုတာ မိုးပွင့်၏ ဘဝအခြေအနေနှင့် ဆို စိတ်ကူးမယဉ်သင့်သည့် အရာတစ်ခု။

အခုအချိန်က နားသည့်အချိန်မို့ ကျောင်းသားတွေ သိပ်မရှိကြ၊ ရှိတဲ့ သူတွေကလည်း အချင်းချင်း စကားပြောနေကြတာမို့ မိုးပွင့်နှင့်ယမုံ ပြောနေကြတာကို သတိမထားမိကြ။

နေမခဆီ အကြည့်ရောက်သွားတော့ ရဲသွေးနှင့် နှစ်ယောက် စကားပြောနေပြီး ကျန်သည့် အတန်းထဲက သူတွေကိုတော့ ရှိတယ်လို့ တောင် မထင်ရှာ၊ ဒီလို မာနမင်းသားကို ဘယ်သူက လွယ်လွယ် ချဉ်းကပ်နိုင်မှာလဲ ...။

မိုးပွင့် နောက်ဆုံးအတန်းချိန် မတက်ဘဲ ထွက်လာကာ ၁၀တန်း ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက်ကို စာသင်ပေးဖို့ စကားသွားပြောတာ အဆင်ပြေသွားသည်။ မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျောင်းကအပြန် စာသင်ပေးရတော့မည်။

မိုးပွင့် နာရီကို ကြည့်တော့ လေးနာရီ ထိုးတော့မည်။

ဟာ နောက်ကျတော့မှာပဲ ...

မိုးပွင့် Mini Store မှာ ၄ နာရီ မှ ၁၀နာရီထိ အလုပ်ဆင်းရမှာ မို့ မြန်မြန် အချိန်မှီရောက်အောင် ပြေးရတော့သည်။

အလုပ်က ပြန်သည့်အချိန် ည ဆယ်နာရီမှာ တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲ့ပြီး ပင်ပန်းနေသည်။ အလုပ် ခုမှ စလုပ်တာ သုံးလေးရက်ပဲ ရှိသေးတာမို့ သိပ်ခံနိုင်ရည် မရှိသေး၊ ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်မှာ ရပ်ရင်း အိမ်ပြန်ဖို့ ကားစောင့်နေမိသည်။ ညဘက်လူရှင်းနေတာမို့ နည်းနည်းတော့ လန့်မိသည်။ ကားကလည်း ခုထိမလာသေး၊ နောက်ကျလိုက်တာ၊ မနေ့ညကလည်း ကားစောင့်ရင်း အိမ်ကို ၁၁ နာရီထိုးခါနီးမှ ရောက်သည်။

ထိုအချိန် မိုးပွင့်အရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်သွားသည်။ ကားမှန်

ချပြီးနောက် မြင်လိုက်ရသည့် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မိုးပွင့် အံ့သြသွားရသည် ။ ကားပေါ်က သူက ဦးမင်းသစ် ...။ ဦးမင်းသစ် ကားပေါ်က ဆင်းလာပြီး ...

"မိုးပွင့်ဖြူ ... ကိုယ် မင်းနဲ့ တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ။ တကယ်ပဲ မင်းကိုး။ ဒီအချိန်ကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ..."

မိုးပွင့် ဦးမင်းသစ်နှင့် နောက်ထပ်မဆုံဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့ပေမဲ့ အခုပြန်ဆုံနေရပြန်သည် ။

"ကျွန်မ အလုပ်က ပြန်မလို့ ..."

ဦးမင်းသစ် အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်တော့ 24 hours Mini Store ဆိုင်လေး တွေ့လိုက်ရသည် ။ သူမ စတိုးဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ် နေရတာပေါ့။

"မိုးပွင့်ဖြူ မင်း ကိုယ်ပေးမယ့် ပိုက်ဆံတွေကို ငြင်းပြီး ဒီလို ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်နေရတာ ကျေနပ်ရဲ့ လား။ မင်းကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခု ထပ်ပေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ"

"ရတယ် ... မလိုပါဘူး ... ဦးမင်းသစ်။ ကျွန်မ အခုအလုပ်က အဆင်ပြေပါတယ်။ ဦးမင်းသစ် ပိုက်ဆံတွေကို လက်မခံခဲ့တဲ့ အတွက် ကျွန်မရဲ့ ဖြူစင်မှုတွေ မဆုံးရှုံးခဲ့ဘူးလေ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ် ..."

"အဟက် ... ကောင်းပြီလေ၊ မင်း ရွေးချယ်မှုအတွက် နောင်တမရပါစေနဲ့ ... မိုးပွင့်ဖြူ "

" စိတ်မပူပါနဲ့ ဦးမင်းသစ် ... အဲဒီလိုနေ့ ဘယ်တော့မှ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး ..."

ဦးမင်းသစ် မိုးပွင့်ဖြူ စကားကြောင့် စိတ်ဆိုးသွားရသည်။ ။

မင်းလို မိန်းကလေးမျိုးက ငါ့ကို ငြင်းရဲတယ်ပေါ့ စိတ်ထဲတွေးမိတော့ ဦးမင်းသစ် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ မိုးပွင့်ဖြူကို ကျောခိုင်းပြီး ထိုနေရာမှ ကားမောင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

မိုးပွင့် ဦးမင်းသစ် ထွက်သွားတော့မှ စိတ်တင်းထားသမျှ ဖြေလျော့ပြီး သက်ပြင်းချမိသည်။ ။ ဘတ်စ်ကားလည်း အခုထိ မလာသေးပါလား မိုးပွင့် လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ လူတစ်ယောက် ကားကိုမှီပြီး စီးကရက် သောက်နေပြီး မိုးပွင့်ကို သေချာစိုက်ကြည့် နေသည်။ ။ မိုးပွင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်း သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ မိုးပွင့် မြင်နေရတဲ့ သူက နေမခ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

သူနှင့် မိုးပွင့် အကြည့်ချင်း ဆုံနေတုန်း သူ့မျက်လုံးထဲက မိုးပွင့်အပေါ် အထင်သေး ရှုံ့ချသည့် အကြည့်တွေကို ခံစားနေရသည်။ ။ သူဘာလို့ ဒီလိုကြည့်ရတာလဲ။ ညဘက်ကြီး မိန်းကလေး တစ်ယောက် ထဲ ဒီလို ရှိနေလို့ လား၊ မဟုတ်သေးပါဘူး ...၊ မနေ့က ကျောင်းမှာ စတွေ့ထဲက ဒီလို အကြည့်နဲ့ ပဲ သူ မိုးပွင့်ကို ကြည့်ခဲ့တာပါ။ ဘာကြောင့်လဲ ...။ မိုးပွင့် နားမလည်နိုင်သော မေးခွန်းများ စွာနှင့်။

မိုးပွင့် တွေးနေတုန်းမှာ ပဲ ဘတ်စ်ကား ရောက်လာတာကြောင့် ကားပေါ်မြန်မြန် တက်လိုက်သည်။ ။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း တွေးနေမိတာက နေမခ အကြောင်းတွေပင်။